

gangen til Særhjælp til de Stedbørn, for hvilke der efter ovenstaaende Regler ikke paahviler Stedfaderen Forsørgelsespligt.

Til § 5.

Svarer ganske til Fattiglovens § 7.

Til § 6.

Svarer ikke helt til den nugældende Ret, jfr. Fattiglovens § 3 og Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 10, 5. Stk., samt § 1, 2. Stk. Medens det det sidstnævnte Sted er bestemt, at Faderens Bidrag i Tilfælde af, at Moderen dør, forlader Landet eller ikke kan findes, endog vil kunne forhøjes saaledes, at *fuld Forsørgelsespligt* paalægges ham, anser man det for systematisk rigtigt, at den Omstændighed, at Moderen dør, ikke bevirker, at Faderens Bidragspligt omsættes til en Forsørgelsespligt, men kun kan bevirke en *Forhøjelse* af de ham paalagte *Bidrag*. Man har derfor ikke medtaget det nævnte Tilfælde i § 6, Stk. 1, der omhandler de faa Tilfælde, hvor en Fader udenfor Ægteskab har Forsørgelsespligt, men har i § 8 (i Forbindelse med de andre Bestemmelser om Bidragspaalæggelse) optaget en Bestemmelse om, at det i de nævnte Tilfælde kan paalægges den overlevende af Forældrene at svare indtil *fuldt Bidrag*, medmindre denne overtager Barnets Forsørgelse, hvor dette kan ske.

Til § 7.

Denne Paragraf giver de systematiske Hovedregler om Bidragspaalæggelse overfor saavel forsørgelsespligtige Personer som overfor Personer, der kun har en Bidragspligt. Der henvises nærmere til de almindelige Bemærkninger til Kap. I, jfr. Sp. 2951.

Til § 8.

Der henvises til Bemærkningerne ovenfor til § 6.

Til § 9.

Omhandler de Tilfælde, hvor Bidrag paalægges af det sociale Udvalg.

Nr. 1 har nogen Lighed med Reglen i Lov Nr. 131 af 27. Maj 1908 § 2, men der er dog 2 afgørende Forskelligheder, bortset fra, at nærværende Bestemmelse kun omhandler Forholdet, hvor det offentlige maa træde til. For det første er Bestemmelsen her udvidet til at gælde ogsaa den forsømmelige Hustru, dels som Følge af Reglen foran i § 2, Stk. 2, dels som Følge af Ægteskabsloven af 18. Marts 1925. Men dernæst er det — som anført — fastsat, at Bidraget skal kunne paalægges af det sociale Udvalg, og dette er sket af 2 Grunde, dels fordi dette, naar der alligevel sker Henvendelse til det eller maaske

allerede ydes Hjælp, har ret indgaaende Kendskab til Familiens Forhold og ofte har Brug for en Ret som den indrømmede, dels fordi en Henskyden af denne Afgørelse til Overøvrigheden maaske vil baade forhale Sagen og i mange Tilfælde gøre hele Bestemmelsen praktisk betydningsløs.

Nr. 2 giver en i Forsørgelseslovgivningen hidtil ukendt og i Praksis kun lidet anvendt Regel. Tilsyneladende vil denne Bestemmelse betyde en Skærpelse af den nugældende Praksis, forsaavidt som det offentlige nu ofte undlader at lade en Person bidrage til sin Kur m. v., skønt han meget vel vil kunne betale en Del af Udgifterne. Alligevel er det egentlige Formaal med Bestemmelsen at søge at opnaa en mere human Ordning af Forholdene i en Række hyppigt forekommende Tilfælde, hvor Udgiften til en Anstaltsbehandling overstiger Forsørgerens Økonomi, uden at denne dog kan anses for trængende i almindelig Forstand. Paa Grundlag af den foreslaaede Bestemmelse vil det kunne fastsættes, hvor meget Forsørgeren skønnes at kunne betale, og det sociale Udvalg vil da ikke kunne vægre sig ved at overtage Resten af Udgiften.

Nr. 3: Bidrag til Børns Anbringelse udenfor Hjemmet i Henhold til Værgeraadsloven er hidtil (Lovens § 102) paalagt af Værgeraadet, og Fastsættelsen maa gaa over til det sociale Udvalg.

Til § 10.

Forholdet har hidtil, jfr. Fattiglovens § 9, været det, at al Bidragspaalæggelse er sket ved Overøvrigheden, bortset fra de i § 9, Nr. 3, nævnte Tilfælde, hvor det har været Værgeraadene, der har fastsat Bidragene. Fremtidig vil Overøvrighederne blive aflastet for Bidragspaalæggelsen i de i § 9, Nr. 1 og 2, nævnte Tilfælde, der dog ikke hidtil har haft nogen større Betydning.

Til § 11.

Erfaringerne viser, at de forskellige Forsørgelsesorganer ofte staar famlende overfor den rent praktiske Fremgangsmaade i disse Sager, hvilket ofte bevirker en Forhaling af Sagen. Man har derfor fundet det hensigtsmæssigt for dette som for adskillige andre Omraader at optage nærmere Regler i selve Loven, hvilket sikkert i det lange Løb vil betyde en Lettelse for Administrationen og en Fordel for de trængende.

I Stk. 3 er det fastsat, at Resolutionen ikke maa lyde paa Betaling af Bidrag for mere end 3 Maaneder forud for Resolutionens Dato, og at Forfaldsdagen